

Arrest

nr. 295 165 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M. (...), bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Barikaw, behorend tot het district Batikot gelegen in de provincie Nangarhar. U bent verloofd met uw nichtje, dochter van uw oom langs moederszijde. U genoot onderwijs tot de zesde graad, en hielp daarna op de velden. Uw vader was soldaat bij het nationale leger. Uw vader volgde een opleiding van drie jaren bij het nationale leger in Batikot. Hierna werd hij gestationeerd als soldaat in Goshta en kwam hij enkel om de zes maanden thuis. Eenmaal kwam de taliban langs, maar waren er geen problemen. Jullie vertelden aan buitenstaanders dat hij dadels verkocht in Kandahar. Een andere keer kwamen ze opnieuw langs en hebben ze jullie huis gecontroleerd. De

taliban was te weten gekomen dat hij bij het leger zat en vroeg aan hem om te stoppen met werken bij het leger. Hierna kwam hij voor meer dan een jaar niet naar huis. Hij overleed drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan bij een vuurgevecht in Hisarak tijdens de uitoefening van zijn functie.

Vijftien dagen na de dood van uw vader was u samen met uw moeder en broers thuis, toen jullie geklop op de deur hoorden. Uw moeder deed de deur niet open maar de taliban stond aan de deur. Ze zeiden dat ze haar zoon aan hen moest geven. Uw moeder antwoordde dat u niet thuis was, dat u in het huis van een nonkel was. Ze gaven een brief af. Tien dagen later, toen u in de huizen van tantes en nonkels in Chahardi was, is de taliban in uw huis binnengekomen. Uw moeder vertelde dat u er niet was, maar ze zeiden nogmaals dat ze u wilden en opnieuw lieten ze een brief achter met de herinnering dat ze u zochten. Ze losten schoten in jullie huis. Na een paar dagen is de taliban opnieuw gekomen. Ze hebben 's nachts op de deur geklopt, uw moeder wist dat het de taliban was en verstopte u in de oven pot. De taliban kwam in het huis zoeken, ze bedreigden uw moeder en gaven haar een slag op haar pols. Na het laatste incident bent u een maand ondergedoken bij uw tante en nonkel langs moederszijde in Chahardi. Zij hadden schrik dat hen iets ging overkomen en er werd een smokkelaar geregeld voor u.

U verliet Afghanistan twee jaar voor uw verzoek tot internationale bescherming, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Italië en een aantal onbekende landen, om uiteindelijk in België aan te komen. Op 27 augustus 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verklaarde minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: uw Afgaans identiteitsdocument (taskara), de bankkaart, een legerbadge en certificaten van uw vader, foto's van uw vader als soldaat en een dreigbrief.

Op 1 april 2021 nam het Commissariaat-Generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming daar de door u ingeroepen asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Op 4 mei 2021 ging u hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het CGVS trok op 6 september 2021 uw weigeringsbeslissing in ten gevolge van een gewijzigde appreciatie van de veiligheidssituatie in uw district, waarop de Raad uw beroep verwierp met het arrest van 10 september 2021.

In het verzoekschrift van uw advocaat bevestigt u opnieuw Afghanistan te hebben verlaten omdat uw vader een soldaat was, dat hij tijdens zijn legerdienst om het leven kwam en dat u en uw familie hierdoor problemen hadden met de taliban. Ook wenst u te bevestigen dat u de waarheid sprak en dat u uw hele leven in de regio Batikot heeft gewoond en dat u nooit in Jalalabad of elders heeft gewoond of gestudeerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten eerste dient erop gewezen te worden dat u bedrieglijke verklaringen blijft afleggen wat betreft uw leeftijd. U gaf bij uw eerste interview aan dat u op dat moment 16,8 jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 27 augustus 2020). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen op 3 september 2020, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 7 september 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich aanzienlijk jonger voordoet dan u in werkelijkheid bent ondergraft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bovendien betekent uw hogere leeftijd dat u langer dan u toegeeft in Afghanistan of elders hebt verbleven voor uw komst naar België, maar dat u geen zicht biedt op uw werkelijke activiteiten. U zegt in de schoolvakantie van de zesde graad te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.6). Gevraagd of u meer specifiek kan zijn over de datum van uw vertrek, zegt u enkel "Ik ben in de schoolvakantie vertrokken" (CGVS, p.6) en later verklaart u dat u na het Offerfeest (augustus 2018) bent vertrokken (CGVS, p.8). U zou twee jaar voor aankomst in België vertrokken zijn uit Afghanistan (CGVS, p.6) en in België verklaarde u 17 jaar en een paar maanden oud te zijn waardoor u volgens u op 15-jarige leeftijd vertrokken zou zijn uit uw land van herkomst. Niettemin schatte men u hier in België 26 jaar en een paar maanden, bijna tien jaar verschil dus. Het is absurd om te denken dat u op 25jarige leeftijd nog in het vijfde of zesde leerjaar zou hebben gezeten. Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat u daar misleidende verklaringen over aflegt, en aldus geen zicht beidt op uw activiteiten in de laatste pakweg tien jaren voor uw vertrek uit het land. Mogelijks heeft u verder gestudeerd en zelfs hogere studies aangevat, of bent u aan de slag gegaan en heeft u belangrijke beroepservaring opgedaan. De vaststelling dat u geen zicht biedt op uw activiteiten tijdens die jaren in Afghanistan, doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beweert dat u bedreigd werd door de taliban, en dat u om die reden Afghanistan diende te verlaten. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u dit geenszins aannemelijk hebben gemaakt.

Wat betreft het profiel van uw vader, de oorsprong van al uw problemen in Afghanistan, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over zijn profiel als militair evenmin kunnen overtuigen. U verklaart dat uw vader bij het 201e korps zat, bij het vierde regiment van het vierde bataljon (CGVS, p.9). Anderzijds, gevraagd waar uw vader gelegerd was na zijn opleiding, waarvan u overigens slechts "denkt" dat die in Kabul doorging, blijft u bijzonder vaag: u zegt dat hij "naar ergens gegaan is", maar dat hij niet veel over zijn werk vertelde (CGVS, p.9). Nochtans mag worden verwacht dat u, die bij aanvang van zijn militaire loopbaan mogelijks al achttien jaar oud was, in detail kan duiden waar uw vader werd opgeleid en vervolgens gestationeerd werd. Voorts dient te worden gewezen op het opmerkelijke gegeven dat u geen van zijn collega's bij naam kent, noch weet u wie zijn overste was (CGVS, p.10). U kan amper iets vertellen over de activiteiten van uw vader, enkel dat hij operaties deed en dat hij op missie ging in Goshta, Hizarak en Hewan (CGVS, p.9-10). Naar meer uitleg gevraagd, antwoordt u dat hij "zo een uniform" droeg, verder weet u niet wat hij allemaal deed, u zegt dat u daarvan niet op de hoogte bent (CGVS, p.16). Dat u nagenoeg niks weet over zijn activiteiten is merkwaardig, zeker aangezien er sprake was dat u ook in het leger zou gaan na uw studies (CGVS, p.9 en 16), wat toch doet vermoeden dat u enige interesse moet hebben getoond voor het werk van de persoon die uw vader zou zijn. De verklaring "mijn vader gaf niet veel informatie over wat hij precies deed" (CGVS, p.9) is dan ook onvoldoende. U legt enkele documenten neer ter staving van de beroepsactiviteiten van uw vader, namelijk een bankkaart, een certificaat en een legerbadge (CGVS, p.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de eigenaar van deze stukken uw vader zou zijn. De legerbadge dateert al van 2015 (CGVS, p.16). Gevraagd naar een recenter document, geeft u enkel aan dat er wel andere documenten zijn maar dat jullie niet weten waar die zijn (CGVS, p.16). Er rijzen bijkomende twijfels bij uw beweerde familiale band met deze persoon als u het heeft over zijn dood. Gevraagd in welke maand van welk jaar hij om het leven kwam, kan u dat niet zeggen (CGVS, p.16). Het is opmerkelijk dat u daar geen idee van heeft. Nog opmerkelijker is dat u bij aankomst in België de dood van uw vader onvermeld liet. U gaf aan dat de man ongeveer 45 jaar oud is, en woonachtig in het dorp Barikab (fiche NMBV dd. 27/08/2020). Het is pas bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u deze informatie voor de eerste keer aanhaalt (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 oktober 2020, vragenlijst, vraag 5). De verwarring wordt alleen nog maar groter als u verklaart dat uw vader in Hizarak om het leven kwam, bij gevechten waarbij ook (Gen.) Zarawar Zaheed stierf (CGVS, p.16). Echter blijkt uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat deze man, overigens geen militair maar een politiechef, al in september 2016 werd gedood, terwijl uit uw (vage) relaas toch dient te worden opgemaakt dat uw vader ergens in 2018 zou zijn overleden (CGVS, p.5, 11 en 16). Mocht uw vader op hetzelfde moment zijn gedood als de bekende Zarawar Zaheed, dan zou dit voor u toch geen onbekend gegeven mogen zijn. Dat u vervolgens verklaart dat Zaheed mogelijks toch al voor uw vader werd gedood (CGVS, p.16), doet niets af van de vaststelling dat u schijnbaar in het duister tast wat betreft de omstandigheden waarin uw vader om het leven zou zijn gekomen. Overigens zegt u ook niet te weten hoeveel van uw vaders collega's bij dat incident zouden zijn gedood (CGVS, p.16), andermaal een opmerkelijke vaststelling. Tot slot blijkt dat u niet in het bezit bent van een document dat zijn dood zou kunnen staven (CGVS, p.16). Nochtans zou hij zijn gestorven tijdens zijn dienst, in een gevecht (CGVS, p.11 en 16), en kan worden verwacht dat de autoriteiten de dood van een (leidinggevend) militair ook bevestigen in een document aan de familie. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u de beweerde activiteiten en dood van uw vader niet geloofwaardig heeft gemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen met betrekking tot de problemen die jullie met de taliban zouden hebben gekend, niet aannemelijk zijn. U verklaart eerst dat de taliban uw vader bedreigd zou hebben en hem gevraagd zou hebben om te stoppen bij het leger (CGVS, p.11). Nochtans zou uw vader al in 2009 aan een driejarige opleiding zijn begonnen en in 2012 beginnen werken bij het leger (CGVS, p.9). Pas een jaar voor uw vertrek zou de taliban er weet van hebben gekregen. Een keer kwamen ze langs en waren er geen problemen (CGVS, p.13). Hierna ze nogmaals langs, vroegen ze naar uw vader en zouden ze het huis gecontroleerd hebben naar zijn aanwezigheid (CGVS, p.13). Uiteindelijk overleed hij in een vuurgevecht tijdens een operatie, en konden jullie zijn lijk even zien nadat de dorpsouderen dit geregeld hadden (CGVS, p.11 en 16). Het is niet aannemelijk dat de taliban niet eerder te kwam dat uw vader bij het leger zat. Hij startte zijn opleiding in 2009 en was 2012 werkzaam bij het leger. Hij kwam telkens om de zes maanden naar huis. Jullie verklaarden dat hij dadels verkocht in Kandahar (CGVS, p.13). Dat de taliban niet eerder te weten kwam dat uw vader bij het leger zat, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook na de dood van uw vader zou de taliban opnieuw bij jullie langs zijn gekomen, deze keer zouden ze u zoeken. U verklaart dat de taliban weet wie zich wel en niet in het dorp bevindt (CGVS, p.13). De eerste keer neemt de taliban gewoon genoegen met het antwoord van uw moeder dat u er niet zou zijn. Ze komen niet binnen en geven enkel een brief af (CGVS, p.12). De taliban komt enkele dagen later opnieuw, uw moeder verklaart dat u bij uw nonkel verblijft (CGVS, p.11 en 12). Ze nemen genoegen met die antwoord en geven opnieuw een brief af (CGVS, p.11 en 12). Na dit tweede bezoek van de taliban, neemt u opnieuw een risico en verplaatst zich terug naar uw huis, de plaats waar de taliban u al tweemaal is komen zoeken (CGVS, p.12). De derde keer dat de taliban aan jullie huis kwam, zou u zich in een oven hebben verstopt maar zouden meerdere strijders van deze groepering u niet hebben kunnen vinden (CGVS, p.11 en 12). Dat ze u op deze zeer knullige wijze uit handen laten glippen, is wel erg toevallig. Bovendien is het opmerkelijk dat de leden van de taliban geloven dat u zich niet in het huis zou bevinden de eerste keer dat ze kwamen en genoegen nemen met het antwoord van uw moeder (CGVS, p.11). Indien de taliban daadwerkelijk uw huis doorzocht op zoek naar u, kan er logischerwijze van uit worden gegaan dat zij dit op grondige wijze zouden doen, zeker als ze volgens u weten wie zich wel of niet in het dorp bevindt. Na het laatste incident zou u dan nog een maand zijn ondergedoken bij uw familie in Chahardi, de plaats waar uw moeder eerder al van had gezegd dat u er verbleef (CGVS, p.5, 11 en 12). U zou voor uw vertrek niet meer naar huis zijn teruggekeerd, maar zouden uw moeder en jongere broer wel afscheid zijn komen nemen van u (CGVS, p.11). Dat zij het risico zouden nemen om u te komen opzoeken als u door de taliban wordt gezocht, doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging door de taliban. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de taliban u werkelijk zou zoeken.

Bovendien laat u tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken na om te vermelden dat u een dreigbrief ontving van de taliban (Dienst Vreemdelingenzaken, vragenlijst, vraag 5) (CGVS, p.11-12), iets waarvan men mag verwachten dat u dit ook dan zou vermelden. U verklaart zelfs twee dreigbrieven te hebben ontvangen (CGVS, p.11 en 12), en kon maar één dreigbrief voorleggen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.11). Ook verklaart u na het Offerfeest te zijn vertrokken uit Afghanistan (Westerse kalender 20-24/08/2018 – Afgaanse kalender begin zesde maand 1397) (CGVS, p.8), en verklaart dat u anderhalve maand na het ontvangen van de dreigbrief uit Afghanistan zou zijn vertrokken (CGVS, p.12). Uw dreigbrief dateert echter al van 11/2/1397 (Westerse kalender 1 mei 2018) (CGVS, p.11), waardoor u dus nog 4 maanden na het ontvangen van deze dreigbrief in Afghanistan zou zijn gebleven genomen dat u na het Offerfeest bent vertrokken (CGVS, p.8). Deze inconsistenties en tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook bij de huidige situatie van uw familie in Afghanistan ernstige vraagtekens rijzen. Sinds uw vertrek uit Afghanistan zouden leden van de taliban nog meerdere keren zijn langsgekomen (CGVS, p.11 en 12). Uw moeder, en uw nonkel en neef, zeiden dat u bent weggelopen en dat ze niet weten waar u bent (CGVS, p.12). Hierna zijn ze niet meer langs gekomen, maar u verklaart dat de taliban wel nog in het dorp is, en dat ze weten wie in het dorp is en wie niet (CGVS, p.13). Dat de taliban eerst nog gewelddadig binnenkwam en schoten loste in het huis (CGVS, p.12), maar dan later, na uw vertrek, enkel komt vragen naar uw aanwezigheid (CGSV, p.12 en 16), is ongeloofwaardig. Later verklaart u dan weer dat uw broers ook bij uw tante zouden zitten en dat ze nu ook veilig zouden zijn omdat er een militaire wagen controle houdt op de weg (CGVS, p.17). Bovenstaande verklaringen met betrekking tot uw wedervaren voor uw vertrek en de situatie van uw familie in Afghanistan nu doen afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er niet alleen bij de door u ingeroepen asielmotieven maar zelfs bij u beweerde verblijf in Batikot nogal wat twijfels rijzen. Meerdere zaken doen vermoeden dat u in de jaren voor uw vertrek mogelijks in Jalalabad verbleven heeft. Zo kan worden gewezen op uw Facebookprofiel [https://www.facebook.com/profile.php?id=\(...\)](https://www.facebook.com/profile.php?id=(...)), en uw vriendenlijst op Facebook die veeleer getuigt van iemand met een uitgebreid netwerk (886 vrienden), en zeker niet van iemand die een geïsoleerd leven zou hebben geleid in een dorpje in het rurale Batikot. Voorts blijkt dat zowat iedereen die uw coverfoto "likt", aangeeft in Jalalabad te verblijven, er te werken of te studeren. Dit doet toch sterk vermoeden dat u in Jalalabad kan beschikken over een ruim netwerk waarop u zelf weigerde zicht te bieden. U verklaarde immers dat uw verwanten en (weinige) familieleden allen in het dorp wonen (CGVS, p.17).

Dat u beter vertrouwd bent met Jalalabad dan u aangeeft en er mogelijks zelf hebt verbleven, zou overigens ook kunnen verklaren waarom uw kennis over de veiligheidssituatie in uw regio, zeer beperkt lijkt. Dit verwondert, te meer u naar eigen zeggen altijd daar was, uw vader militair zou zijn geweest en ook u interesse toonde in een militaire carrière. Ten eerste verklaart u verkeerdelijk dat bij het incident in Farm Chahar veel leden van de taliban zijn overleden nadat ze een controlepost aangevallen hadden (CGVS, p.15), waar uit informatie blijkt dat Daesh de controlepost van de politie aanviel. Daarop ontstond er een vuurgevecht tussen de security forces en leden Daesh en lieten meerdere Daesh-leden het leven. Voorts zegt u wel te weten waar Ambar Khani ligt maar hebt u geen idee van wat zich daar afspeelde

(CGVS, p.15). Nochtans was er een landconflict tussen twee rivaliserende taliban-groepen waarbij enkele het leven lieten waaronder het schaduw districtshoofd voor de Momand Dara, en in januari 2018 werden enkele maanden voor uw zogezegde vertrek uit Afghanistan vijf taliban-leden daar gedood door een dronestrike. Bovendien kent u geen commandanten van de taliban, enkel twee dorpelingen die zich bij de taliban zouden vervoegd hebben (CGVS, p.14). De personen Zargavi en Sparghay kent u dan weer wel wanneer ernaar gevraagd wordt, maar u kan niet verduidelijken waarom ze dan wel zo gekend zouden zijn (CGVS, p.14). U hebt over Zargavi en zijn onthoofdingen enkel gehoord via dorpelingen en over Sparghay kan u enkel kort zeggen dat hij van de taliban naar Daesh is overgelopen (CGVS, p.14). Ook de namen van lokaal bekende taliban-leden Maulvi Abbas en Bakhto Khan zeggen u niet veel (CGVS, p.15-16). Nochtans is deze laatste een bekende talibancommandant die zich in maart 2017 overgaf en de regering vervoegde in het vredesproces. Ook geeft u aan Mullah Abdul Rahman te kennen (CGVS, p.14), maar niet dat deze talibancommandant echter in een dronestrike gedood is in december 2016. Dat u dan wel de volledige namen van de huidige gouverneur van Nangahar Ziaulhaq Amarkhil en zijn voorganger Shah Mahmood Miakhel kan geven (CGVS, p.15), wekt onvermijdelijk de indruk dat u bepaalde zaken heeft willen instuderen, te meer zij pas na uw vertrek uit Afghanistan de functie van gouverneur zouden hebben waargenomen. Op zijn minst wekt u hiermee de indruk dat u iemand bent die op zelfstandige basis informatie kan verwerken, wat opnieuw vragen doet rijzen bij uw verklaring als zou u slechts vijf tot zes jaar school hebben gelopen. Uw gebrekkige kennis van de recente veiligheidssituatie in uw beweerde regio van herkomst wijst er mogelijks op dat u al enkele jaren elders verbleef, bijvoorbeeld in Jalalabad waar u over een netwerk lijkt te beschikken. Alleszins doet de vaststelling dat u uw zogezegde herkomst uit Batikot onvoldoende aannemelijk maakt, andermaal afbreuk aan uw problemen met de taliban, die zich in deze regio zouden hebben afgespeeld.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 oktober 2020, afdeling 32). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 8 februari 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De documenten die u neerlegt slagen er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te remediëren. Uw taskara dient uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid te bevestigen en betreft aldus geen betrouwbaar document. De foto's van een militair, volgens u uw vader, geven slechts een bepaald beeld weer, maar kunnen niet bewijzen dat het effectief uw vader betreft. Bovendien kent u geen namen van collega's die op deze foto's te zien zijn (CGVS, p.10). Dit volstaat dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat onlosmakelijk is verbonden aan het militair profiel van uw vader te herstellen. Het CGVS merkt ook op dat u daarbovenop geen enkel document voorlegt waaruit uw familieband met de man op deze fotoprints of de man van wie u een overlijdensattest neerlegde, zou kunnen blijken. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. U legt ook een dreigbrief neer die u zou hebben ontvangen van de taliban. Dergelijke stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De documenten die u voorlegde ter staving van uw profiel van uw vader zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Batikot district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban

maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM en van “*artikelen 48/3 tot artikel 48/7*” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Barikaw in het district Batikot in de provincie Nangarhar (notities CGVS, p. 4). Blijkens haar verklaringen ontvluchtte zij haar dorp op vijftienjarige leeftijd uit vrees voor de taliban die haar zouden viseren omdat haar vader soldaat was bij het nationale leger (notities CGVS, p. 11 en 18).

2.2.5. De Raad bemerkt evenwel vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partij duidelijk bedrieglijke verklaringen aflegt over haar leeftijd en zich aanzienlijk jonger voordoet dan zij in werkelijkheid is.

Door verwerende partij wordt desbetreffend immers terecht het volgende gemotiveerd: *“Ten eerste dient erop gewezen te worden dat u bedrieglijke verklaringen blijft afleggen wat betreft uw leeftijd. U gaf bij uw eerste interview aan dat u op dat moment 16,8 jaar oud was (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 27 augustus 2020). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen op 3 september 2020, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 7 september 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich aanzienlijk jonger voordoet dan u in werkelijkheid bent ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.”*

Aldus dient verwerende partij tevens te worden bijgetreden in navolgende motivering: *“Bovendien betekent uw hogere leeftijd dat u langer dan u toegeeft in Afghanistan of elders hebt verbleven voor uw komst naar België, maar dat u geen zicht biedt op uw werkelijke activiteiten. U zegt in de schoolvakantie van de zesde graad te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.6). Gevraagd of u meer specifiek kan zijn over de datum van uw vertrek, zegt u enkel “Ik ben in de schoolvakantie vertrokken” (CGVS, p.6) en later verklaart u dat u na het Offerfeest (augustus 2018) bent vertrokken (CGVS, p.8). U zou twee jaar voor aankomst in België vertrokken zijn uit Afghanistan (CGVS, p.6) en in België verklaarde u 17 jaar en een paar maanden oud te zijn waardoor u volgens u op 15-jarige leeftijd vertrokken zou zijn uit uw land van herkomst. Niettemin schatte men u hier in België 26 jaar en een paar maanden, bijna tien jaar verschil dus. Het is absurd om te denken dat u op 25jarige leeftijd nog in het vijfde of zesde leerjaar zou hebben gezeten. Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat u daar misleidende verklaringen over aflegt, en aldus geen zicht beidt op uw activiteiten in de laatste pakweg tien jaren voor uw vertrek uit het land. Mogelijks heeft u verder gestudeerd en zelfs hogere studies aangevat, of bent u aan de slag gegaan en heeft u belangrijke beroepservaring opgedaan. De vaststelling dat u geen zicht biedt op uw activiteiten tijdens die jaren in Afghanistan, doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”*

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.6. Verder dient door de Raad te worden vastgesteld dat verzoekende partij evenmin het door haar beweerde verblijf in Batikot tot aan haar vertrek uit Afghanistan aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op haar lacunaire kennis inzake de veiligheidssituatie in haar beweerde regio, in het bijzonder in de periode voorafgaand aan haar beweerde vertrek aldaar. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Ten eerste verklaart u verkeerdelijk dat bij het incident in Farm Chahar veel leden van de taliban zijn overleden nadat ze een controlepost aangevallen hadden (CGVS, p.15), waar uit informatie blijkt dat Daesh de controlepost van de politie aanviel. Daarop ontstond er een vuurgevecht tussen de security forces en leden Daesh en lieten meerdere Daesh-leden het leven. Voorts zegt u wel te weten waar Ambar Khani ligt maar hebt u geen idee van wat zich daar afspeelde (CGVS, p.15). Nochtans was er een landconflict tussen twee rivaliserende taliban-groepen waarbij enkele het leven lieten waaronder het schaduw districtshoofd voor de Momand Dara, en in januari 2018 werden enkele maanden voor uw zagezegde vertrek uit Afghanistan vijf taliban-leden daar gedood door een dronestrike. Bovendien kent u geen commandanten van de taliban, enkel twee dorpelingen die zich bij de taliban zouden vervoegd hebben (CGVS, p.14). De personen Zarqavi en Sparghay kent u dan weer wel wanneer ernaar gevraagd wordt, maar u kan niet verduidelijken waarom ze dan wel zo gekend zouden zijn (CGVS, p.14). U hebt over Zarqavi en zijn onthoofdingen enkel gehoord via dorpelingen en over Sparghay kan u enkel kort zeggen dat hij van de taliban naar Daesh is overgelopen (CGVS, p.14). Ook de namen van lokaal bekende taliban-leden Maulvi Abbas en Bakhto Khan zeggen u niet veel (CGVS, p.15-16). Nochtans is deze laatste een bekende talibancommandant die zich in maart 2017 overgaf en de regering vervoegde in het vredesproces. Ook geeft u aan Mullah Abdul Rahman te kennen (CGVS, p.14), maar niet dat deze talibancommandant echter in een dronestrike gedood is in december 2016. Dat u dan wel de volledige namen van de huidige gouverneur van Nangahar Ziaulhaq Amarkhil en zijn voorganger Shah Mahmood Miakhel kan geven (CGVS, p.15), wekt onvermijdelijk de indruk dat u bepaalde zaken heeft willen instuderen, te meer zij pas na uw vertrek uit Afghanistan de functie van gouverneur zouden hebben waargenomen. Op zijn minst wekt u hiermee de indruk dat u iemand bent die op zelfstandige basis informatie kan verwerken, wat opnieuw vragen doet rijzen bij uw verklaring als zou u slechts vijf tot zes jaar school hebben gelopen.”*

Verzoekende partij slaagt er allerm minst in een ander licht te werpen op voormelde lacunes in haar kennis aangaande de veiligheidssituatie in haar beweerde regio in de periode voorafgaand aan haar beweerde vertrek aldaar. Door louter de zaken te benadrukken die zij wel wist en te verwijzen naar andere incidenten

die er plaatsvonden, waarover evenwel door de commissaris-generaal geen vragen werden gesteld, doet zij geen enkele afbreuk aan de vastgestelde lacunes in haar kennis over de veiligheidssituatie in haar beweerde regio van herkomst. Haar fragmentarische kennis vertoont een sterk ingestudeerd karakter, waardoor verzoekende partij haar beweerde verblijf in Batikot in de jaren voorafgaand aan haar komst naar België niet aannemelijk maakt.

Haar gebrekkige kennis aangaande de veiligheidssituatie in haar beweerde regio van herkomst is overigens des te treffender in het licht van haar verklaringen dat zij altijd daar was, dat haar vader militair was en dat zij zelf ook interesse had in een militaire carrière (notities CGVS, p. 5 en 9).

Dat verzoekende partij de waarheid niet vertelt over waar zij verbleef voor haar komst naar België, blijkt bovendien tevens uit een aantal elementen die doen vermoeden dat zij in de jaren voor haar komst naar België mogelijks in Jalalabad verbleef. In de bestreden beslissing wijst verwerende partij immers op het volgende: *“Zo kan worden gewezen op uw Facebookprofiel [https://www.facebook.com/profile.php?id=\(...\)](https://www.facebook.com/profile.php?id=(...)), en uw vriendenlijst op Facebook die veeleer getuigt van iemand met een uitgebreid netwerk (886 vrienden), en zeker niet van iemand die een geïsoleerd leven zou hebben geleid in een dorpje in het rurale Batikot. Voorts blijkt dat zowat iedereen die uw coverfoto “likt”, aangeeft in Jalalabad te verblijven, er te werken of te studeren. Dit doet toch sterk vermoeden dat u in Jalalabad kan beschikken over een ruim netwerk waarop u zelf weigerde zicht te bieden. U verklaarde immers dat uw verwanten en (weinige) familieleden allen in het dorp wonen (CGVS, p.17).”*

Het betoog van verzoekende partij dat zij haar Facebookaccount pas opende na haar aankomst in België in augustus 2020, dat de vrienden op haar profiel Afghanen betreffen die zij pas tijdens haar migratie en in België ontmoette en dat zij ook personen toevoegt als vriend die zij niet kent, overtuigt onvoldoende. In het licht van haar beweerde profiel, i.e. iemand die een geïsoleerd leven zou hebben geleid in een dorpje in het rurale Batikot, acht de Raad het immers uiterst opmerkelijk dat zij op Facebook een dermate uitgebreid netwerk heeft (886 vrienden). Dat dit allen personen betreffen die zij pas na haar migratie en in België ontmoette dan wel toevoegde zonder dat zij ze kent, is niet plausibel. Voorts komt het wel zeer toevallig over dat zowat iedereen – en niet slechts “sommige” zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt – die haar coverfoto “likt”, aangeeft in Jalalabad te verblijven, er te werken of te studeren. Dit doet wel degelijk sterk vermoeden dat verzoekende partij in Jalalabad beschikt over een ruim netwerk en een verblijf in deze stad achterhoudt.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot het besluit dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt in de jaren voor haar komst naar België verbleven te hebben in Batikot.

2.2.7. De Raad is dan ook van oordeel dat, gelet op hoger gedane vaststelling dat verzoekende partij haar beweerde verblijf in Batikot niet aannemelijk maakt, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met de taliban die zij aldaar zou hebben gekend.

Dat deze problemen iedere geloofwaardigheid missen, wordt bovendien bevestigd door volgende vaststellingen.

Vooreerst slaagt verzoekende partij er allerminst in te overtuigen van het profiel van haar vader als militair, nochtans de oorsprong van haar beweerde problemen in Afghanistan. Door verwerende partij worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Wat betreft het profiel van uw vader, de oorsprong van al uw problemen in Afghanistan, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over zijn profiel als militair evenmin kunnen overtuigen. U verklaart dat uw vader bij het 201e korps zat, bij het vierde regiment van het vierde bataljon (CGVS, p.9). Anderzijds, gevraagd waar uw vader gelegerd was na zijn opleiding, waarvan u overigens slechts “denkt” dat die in Kabul doorging, blijft u bijzonder vaag: u zegt dat hij “naar ergens gegaan is”, maar dat hij niet veel over zijn werk vertelde (CGVS, p.9). Nochtans mag worden verwacht dat u, die bij aanvang van zijn militaire loopbaan mogelijks al achttien jaar oud was, in detail kan duiden waar uw vader werd opgeleid en vervolgens gestationeerd werd. Voorts dient te worden gewezen op het opmerkelijke gegeven dat u geen van zijn collega's bij naam kent, noch weet u wie zijn overste was (CGVS, p.10). U kan amper iets vertellen over de activiteiten van uw vader, enkel dat hij operaties deed en dat hij op missie ging in Goshta, Hizarak en Hewar (CGVS, p.9-10). Naar meer uitleg gevraagd, antwoordt u dat hij “zo een uniform” droeg, verder weet u niet wat hij allemaal deed, u zegt dat u daarvan niet op de hoogte bent (CGVS, p.16). Dat u nagenoeg niks weet over zijn activiteiten is merkwaardig, zeker aangezien er sprake was dat u ook in het leger zou gaan na uw studies (CGVS, p.9 en 16), wat toch doet vermoeden dat u enige interesse moet hebben getoond voor het werk van de persoon die uw vader zou zijn. De verklaring “mijn vader gaf niet veel informatie over wat hij precies deed”*

(CGVS, p.9) is dan ook onvoldoende. U legt enkele documenten neer ter staving van de beroepsactiviteiten van uw vader, namelijk een bankkaart, een certificaat en een legerbadge (CGVS, p.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de eigenaar van deze stukken uw vader zou zijn. De legerbadge dateert al van 2015 (CGVS, p.16). Gevraagd naar een recenter document, geeft u enkel aan dat er wel andere documenten zijn maar dat jullie niet weten waar die zijn (CGVS, p.16). Er rijzen bijkomende twijfels bij uw beweerde familiale band met deze persoon als u het heeft over zijn dood. Gevraagd in welke maand van welk jaar hij om het leven kwam, kan u dat niet zeggen (CGVS, p.16). Het is opmerkelijk dat u daar geen idee van heeft. Nog opmerkelijker is dat u bij aankomst in België de dood van uw vader onvermeld liet. U gaf aan dat de man ongeveer 45 jaar oud is, en woonachtig in het dorp Barikab (fiche NMBV dd. 27/08/2020). Het is pas bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u deze informatie voor de eerste keer aanhaalt (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 oktober 2020, vragenlijst, vraag 5). De verwarring wordt alleen nog maar groter als u verklaart dat uw vader in Hisarak om het leven kwam, bij gevechten waarbij ook (Gen.) Zarawar Zaheed stierf (CGVS, p.16). Echter blijkt uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat deze man, overigens geen militair maar een politiechef, al in september 2016 werd gedood, terwijl uit uw (vage) relaas toch dient te worden opgemaakt dat uw vader ergens in 2018 zou zijn overleden (CGVS, p.5, 11 en 16). Mocht uw vader op hetzelfde moment zijn gedood als de bekende Zarawar Zaheed, dan zou dit voor u toch geen onbekend gegeven mogen zijn. Dat u vervolgens verklaart dat Zaheed mogelijks toch al voor uw vader werd gedood (CGVS, p.16), doet niets af van de vaststelling dat u schijnbaar in het duister tast wat betreft de omstandigheden waarin uw vader om het leven zou zijn gekomen. Overigens zegt u ook niet te weten hoeveel van uw vaders collega's bij dat incident zouden zijn gedood (CGVS, p.16), andermaal een opmerkelijke vaststelling. Tot slot blijkt dat u niet in het bezit bent van een document dat zijn dood zou kunnen staven (CGVS, p.16). Nochtans zou hij zijn gestorven tijdens zijn dienst, in een gevecht (CGVS, p.11 en 16), en kan worden verwacht dat de autoriteiten de dood van een (leidinggevend) militair ook bevestigen in een document aan de familie. Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u de beweerde activiteiten en dood van uw vader niet geloofwaardig heeft gemaakt."

Evenmin zijn haar verklaringen over de problemen die zij met de taliban zou hebben gekend aannemelijk, nu verwerende partij immers dient te worden gevolgd waar zij in dit verband het volgende stelt: "Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen met betrekking tot de problemen die jullie met de taliban zouden hebben gekend, niet aannemelijk zijn. U verklaart eerst dat de taliban uw vader bedreigd zou hebben en hem gevraagd zou hebben om te stoppen bij het leger (CGVS, p.11). Nochtans zou uw vader al in 2009 aan een driejarige opleiding zijn begonnen en in 2012 beginnen werken bij het leger (CGVS, p.9). Pas een jaar voor uw vertrek zou de taliban er weet van hebben gekregen. Een keer kwamen ze langs en waren er geen problemen (CGVS, p.13). Hierna ze nogmaals langs, vroegen ze naar uw vader en zouden ze het huis gecontroleerd hebben naar zijn aanwezigheid (CGVS, p.13). Uiteindelijk overleed hij in een vuurgevecht tijdens een operatie, en konden jullie zijn lijk even zien nadat de dorpsouderen dit geregeld hadden (CGVS, p.11 en 16). Het is niet aannemelijk dat de taliban niet eerder te kwam dat uw vader bij het leger zat. Hij startte zijn opleiding in 2009 en was 2012 werkzaam bij het leger. Hij kwam telkens om de zes maanden naar huis. Jullie verklaarden dat hij dadels verkocht in Kandahar (CGVS, p.13). Dat de taliban niet eerder te weten kwam dat uw vader bij het leger zat, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook na de dood van uw vader zou de taliban opnieuw bij jullie langs zijn gekomen, deze keer zouden ze u zoeken. U verklaart dat de taliban weet wie zich wel en niet in het dorp bevindt (CGVS, p.13). De eerste keer neemt de taliban gewoon genoegen met het antwoord van uw moeder dat u er niet zou zijn. Ze komen niet binnen en geven enkel een brief af (CGVS, p.12). De taliban komt enkele dagen later opnieuw, uw moeder verklaart dat u bij uw nonkel verblijft (CGVS, p.11 en 12). Ze nemen genoegen met die antwoord en geven opnieuw een brief af (CGVS, p.11 en 12). Na dit tweede bezoek van de taliban, neemt u opnieuw een risico en verplaatst zich terug naar uw huis, de plaats waar de taliban u al tweemaal is komen zoeken (CGVS, p.12). De derde keer dat de taliban aan jullie huis kwam, zou u zich in een oven hebben verstopt maar zouden meerdere strijders van deze groepering u niet hebben kunnen vinden (CGVS, p.11 en 12). Dat ze u op deze zeer knullige wijze uit handen laten glippen, is wel erg toevallig. Bovendien is het opmerkelijk dat de leden van de taliban geloven dat u zich niet in het huis zou bevinden de eerste keer dat ze kwamen en genoeg nemen met het antwoord van uw moeder (CGVS, p.11). Indien de taliban daadwerkelijk uw huis doorzocht op zoek naar u, kan er logischerwijze van uit worden gegaan dat zij dit op grondige wijze zouden doen, zeker als ze volgens u weten wie zich wel of niet in het dorp bevindt. Na het laatste incident zou u dan nog een maand zijn ondergedoken bij uw familie in Chahardi, de plaats waar uw moeder eerder al van had gezegd dat u er verbleef (CGVS, p.5, 11 en 12). U zou voor uw vertrek niet meer naar huis zijn teruggekeerd, maar zouden uw moeder en jongere broer wel afscheid zijn komen nemen van u (CGVS, p.11). Dat zij het risico zouden nemen om u te komen opzoeken als u door de taliban wordt gezocht, doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging door

de taliban. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de taliban u werkelijk zou zoeken.

Bovendien laat u tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken na om te vermelden dat u een dreigbrief ontving van de taliban (Dienst Vreemdelingenzaken, vragenlijst, vraag 5) (CGVS, p.11-12), iets waarvan men mag verwachten dat u dit ook dan zou vermelden. U verklaart zelfs twee dreigbrieven te hebben ontvangen (CGVS, p.11 en 12), en kon maar één dreigbrief voorleggen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.11). Ook verklaart u na het Offerfeest te zijn vertrokken uit Afghanistan (Westerse kalender 20-24/08/2018 – Afghaanse kalender begin zesde maand 1397) (CGVS, p.8), en verklaart dat u anderhalve maand na het ontvangen van de dreigbrief uit Afghanistan zou zijn vertrokken (CGVS, p.12). Uw dreigbrief dateert echter al van 11/2/1397 (Westerse kalender 1 mei 2018) (CGVS, p.11), waardoor u dus nog 4 maanden na het ontvangen van deze dreigbrief in Afghanistan zou zijn gebleven genomen dat u na het Offerfeest bent vertrokken (CGVS, p.8). Deze inconsistenties en tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas wordt ten slotte finaal ondergraven door haar onaannemelijke verklaringen over de situatie van haar familie in Afghanistan na haar vertrek. Verwerende partij motiveert desbetreffend immers terecht het volgende: "Verder dient te worden opgemerkt dat ook bij de huidige situatie van uw familie in Afghanistan ernstige vraagtekens rijzen. Sinds uw vertrek uit Afghanistan zouden leden van de taliban nog meerdere keren zijn langsgekomen (CGVS, p.11 en 12). Uw moeder, en uw nonkel en neef, zeiden dat u bent weggelopen en dat ze niet weten waar u bent (CGVS, p.12). Hierna zijn ze niet meer langs gekomen, maar u verklaart dat de taliban wel nog in het dorp is, en dat ze weten wie in het dorp is en wie niet (CGVS, p.13). Dat de taliban eerst nog gewelddadig binnenkwam en schoten loste in het huis (CGVS, p.12), maar dan later, na uw vertrek, enkel komt vragen naar uw aanwezigheid (CGSV, p.12 en 16), is ongeloofwaardig. Later verklaart u dan weer dat uw broers ook bij uw tante zouden zitten en dat ze nu ook veilig zouden zijn omdat er een militaire wagen controle houdt op de weg (CGVS, p.17). Bovenstaande verklaringen met betrekking tot uw wedervaren voor uw vertrek en de situatie van uw familie in Afghanistan nu doen afbreuk aan uw vrees voor vervolging."

2.2.8. Verder oordeelt de Raad dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet van aard zijn een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen inzake haar beweerde leeftijd, profiel, herkomst en problemen. Immers nopen volgende terechte vaststellingen door verwerende partij tot de conclusie dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan deze documenten: "De documenten die u neerlegt slagen er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te remediëren. Uw taskara dient uw ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid te bevestigen en betreft aldus geen betrouwbaar document. De foto's van een militair, volgens u uw vader, geven slechts een bepaald beeld weer, maar kunnen niet bewijzen dat het effectief uw vader betreft. Bovendien kent u geen namen van collega's die op deze foto's te zien zijn (CGVS, p.10). Dit volstaat dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat onlosmakelijk is verbonden aan het militair profiel van uw vader te herstellen. Het CGVS merkt ook op dat u daarbovenop geen enkel document voorlegt waaruit uw familieband met de man op deze fotoprints of de man van wie u een overlijdenattest neerlegde, zou kunnen blijken. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. U legt ook een dreigbrief neer die u zou hebben ontvangen van de taliban. Dergelijke stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De documenten die u voorlegde ter staving van uw profiel van uw vader zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

Waar verzoekende partij erop duidt dat de naam van haar vader vermeld staat op haar taskara en dat dezelfde naam vermeld wordt op de andere documenten inzake haar vader, onderstreept de Raad dat het feit dat de naam van haar (beweerde) vader op haar taskara vermeld staat, niet van aard is om aan te tonen dat de man waarop de door haar neergelegde foto's en documenten betrekking hebben haar vader betreft. Immers betreft haar taskara geen betrouwbaar document, nu de erin vermelde leeftijd – 15 jaar in het jaar 1397 (2018-2019) – niet te verenigen valt met de resultaten van het leeftijdsonderzoek,

waaruit bleek dat zij op 7 september 2020 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 26,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat haar weinig vragen gesteld werden over de door haar aangevoerde gronden van vervolging, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op 8 februari 2021 omstandig werd gehoord op het Commissariaat-generaal, waarbij zij tevens de gelegenheid kreeg om de redenen waarom zij Afghanistan verliet zelf te vertellen zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Overigens kon verzoekende partij tevens in haar verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen afleggen. Echter dient te worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze concretiseert welke elementen zij nog had willen aanbrengen.

2.2.10. Gelet op bovenstaande bevindingen, is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde herkomst uit het dorp Barikaw in het district Batikot in de provincie Nangarhar en de problemen die zij aldaar beweert te hebben gekend, noch aan haar beweerde profiel, levensloop, achtergrond en persoonlijke situatie.

2.2.11. De Raad wijst erop dat verzoekende partij, gelet op hetgeen voorafgaat, op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Zij weigert gelet op bovenvermelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op haar werkelijke (regio van) herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoekende partij het door haar eigen toedoen onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten. Haar verwijzing in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota d.d. 31 augustus 2023 naar haar verblijf in het Westen en haar beweerde verwesterde profiel, ter staving waarvan zij tevens verschillende stukken als bijlage bij haar aanvullende nota voegt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9), en naar (informatie over) de situatie in haar zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer wat betreft de mensenrechtenschendingen die er plaatsvinden, de behandeling aldaar van terugkeerders uit het Westen, de situatie aldaar voor (voormalige) militairen en hun familie, de sociaal-economische omstandigheden in dit land en deze regio en de algehele veiligheidssituatie aldaar) (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) is niet dienstig en verzoekende partij kan hiermee geenszins volstaan om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Zij dient zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon, alwaar zij, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande, is de actualisatie van de landeninformatie inzake Afghanistan door verwerende partij (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS) evenmin dienstig.

2.2.12. Ten slotte geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat haar moeder haar meedeelde dat twee van haar neven, die voor het Afghaanse leger werkten, sinds de machtsovername in augustus 2021 door de taliban zijn vermoord. Echter dient door de Raad te worden vastgesteld dat dit een louter blote bewering betreft, waarvan verzoekende partij niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Dit element is dan ook evenmin van aard een ander licht te werpen op het voorgaande.

2.2.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekende partij moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op haar werkelijke (regio van) herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader wijst de Raad erop dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke (regio van) herkomst en achtergrond van verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële levensloop, profiel, problemen en situatie en over de vraag of zij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is.

2.2.15. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft.

2.2.16. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een aanvullende nota met stukken neer. De Raad stelt evenwel vast dat dit een exacte kopie betreft van de eerder door haar bijgebrachte aanvullende nota en stukken, waarmee hierboven reeds rekening werd gehouden.

2.2.17. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar artikel 3 EVRM, bemerkt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT